

DIN ORAȘUL

Diana FRUMOSU

anul III, Facultatea de Limbi și Literaturi Străine,
Universitatea din Verona, Italia

PITICILOR

Toma necredinciosul la frontieră

„Pani Diana?” Polițistul repetă a doua oară: „Pani Diana?”. Dacă aş fi știut poloneză, îmi dădeam seama că o caută pe domnișoara Diana, dar am văzut pașaportul din care citea și eram singura pe pașaportul căreia putea fi scris Uniunea Europeană România. I-am dat de înțeles că-s eu. Mi-a făcut semn să cobor, am mers la mașină și a început să-mi vorbească în poloneză. I-am spus în engleză că nu înțeleg nimic. Rusă? Da. A trebuit să-i scriu pe o foaie numele și prenumele meu, data, anul nașterii și semnătura exact ca în pașaport. E Diana. Nu-i altcineva.

Mândria numelui de-Acasă

Mario mi-a spus să pun un cântec de-al nostru pe *YouTube* și prima variantă care mi-a venit în minte a fost *O-zone*. Am deschis „Dragostea din tei” și m-au rugat să le cânt versurile ca să audă cum sună limba româna. Vocea mea nu-i tocmai potrivită pentru asta, dar am acceptat. Când însă a început *Ma-ia-hi-ul*, n-am îndrăznit. Au făcut-o ei. Știau versurile mai bine decât mine.

Hohote

P. deschide cartea mea și începe a citi cu voce tare. Nu știe română, dar reușește să ghicească sensul cuvintelor, care seamănă cu echivalentul lor în italiană. E prima dată când râd, auzind citite poemele în care scriu despre moarte. Mi-a făcut o remarcă. Zice că a întâlnit prea des cuvântul *picioare*. Ca să vezi!

Te-o fi uitat oare bunicii?

Apel pe Skype. Mă sună bunica.

- Da' ce ai negru lângă ochi?
- O aluniță, bunică.
- Da' lângă buze?
- Două alunițe.
- Și le-ai avut tot timpul?

Cititul îmbogățește grav imaginația dumneavoastră

După bazin merg în stația de tramvai. E târziu și nu știu în ce parte a orașului mă aflu, dar regiunea pare liniștită. Mi s-a spus, când am ajuns în Polonia, că n-ar fi bine să merg singură pe stradă după ce s-a făcut noapte. Mă așez pe bancă. Deschid *Crimă și pedeapsă* de Dostoievski, da'-i prea întuneric să citesc. Văd umbra unui om și, în momentul acela, o imaginație prea inspirată ce poate să-și închipuie? Pe Raskolnikov venind înspre tine cu toporul.

Lumină în casa copiilor

Am intrat în camera copiilor și ne-am așezat jos. Opt fete și-un băiat. Ne-am lipit niște hârtii cu numele noastre pe haine și am început jocul cu întrebările adevărat/fals, apoi am confecționat păpuși fără față ca să nu le intre înăuntru duhurile rele. Așa cere tradiția.

În tot timpul acela am stat lângă Marta. Nu mi-am dat seama dintr-odată că are sindromul Down. Îmi citise numele de vreo zece ori în două ore, iar după ce s-a obișnuit cu prezența noastră și, cred, ne-a îndrăgit, mă cuprindea și mă săruta la fiecare câteva minute. Fericită a fost și ea, și eu. Îmbrățișați-vă, oameni, fiți buni.